

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1425/05
21.12.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vladimira Tamaša, predsednika veća, Ljubice Milutinović, Vide Petrović - Škero, Nede Antonić i Sofije Vagner - Ličenoski, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene državne zdajednice Srbija i Crna Gora - Ministarstvo odbrane - Vojno-građevinska direkcija "Beograd" u Beogradu, radi utvrđenja, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 10313/04 od 19.11.2004. godine, u sednici veća održanoj 21.12.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužene izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 10313/04 od 19.11.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Drugog opštinskog suda u Beogradu P. br. 6507/03 od 27.5.2004. godine, usvojen je tužbeni zahtev tužioca pa je utvrđeno da tužilac ima pravo da nastavi sa korišćenjem stana VV, kao zakupac stana na neodređeno vreme što je tužena dužna priznati i trpeti. Istom presudom obavezana je tužena da tužiocu naknadi parnične troškove u iznosu od 123.400,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž. 10313/04 od 19.11.2004. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužene i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv presude Okružnog suda tužena je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti a ni povreda iz odredbe člana 354. stav 2. tačka 14. ZPP, na koju se u reviziji neosnovano ukazuje, jer je izreka pobijane presude jasna, ne protivureći sama sebi niti razlozima i presuda sadrži jasne razloge o odlučnim činjenicama.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužena je nosilac prava raspolaganja na predmetnom stanu. Rešenjem Komande odbrane grada Beograda - Stambenog odseka, br. 334/77 od 7.9.1981. godine stan je dat na korišćenje GG, ocu tužioca, s tim da se kao član porodičnog domaćinstva unese i tužilac kao njegov sin. Tužilac je kao član porodičnog domaćinstva nosioca stanarskog prava unet i u ugovor o korišćenju ovog stana zaključen 21.1.1982. godine. Tužilac se sa ocem u stan uselio 1981. - 1982. godine, a u stanu je uvek koristio jednu manju sobu u kojoj su se nalazile njegove lične stvari, koja soba je bila opremljena za boravak i spavanje sa krevetom i garderobnim ormarima, dok su preostali deo stana koristili njegov otac i DD koja je bila u braku sa ocem tužioca sada pokojnim GG godinu i nešto dana pre njegove smrti. Otac tužioca GG preminuo je __1984. godine. DD je u to vreme imala u vlasništvu stan u ___ u ___, ali je nastavila da živi u predmetnom stanu sve do svoje smrti 1995. godine. Tužilac se 1988. godine oženio pa kako mu je supruga radila u ___ u vreme zaključenja braka živio je na relaciji ___ - ___. Ovaj brak faktički je prestao naredne 1989. godine a sudski je razveden 1998. godine. Tužilac je kontinuirano od useljenja sa ocem pa nadalje živio u predmetnom stanu i nikada ga nije napuštao kao centar svojih životnih aktivnosti i pored činjenice što je za života svoje maćehe imao nesuglasica oko prijema pošte koja mu je stizala na adresu predmetnog stana, što je rezultiralo prijavljivanjem prebivališta na ovu adresu tek 1988. godine. Tužilac nema rešeno stambeno pitanje na drugi način.

Kod tako utvrđenog činjeničnog stanja pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su tužbeni zahtev tužioca usvojili i utvrdili da tužilac ima pravo da nastavi sa korišćenjem predmetnog stana kao zakupac stana na neodređeno vreme.

U postupku je utvrđeno da su u momentu smrti nosioca stanarskog prava sada pok. GG sa njim u stanu živeli njegova supruga sada pokojna DD, koja je imala rešeno stambeno pitanje jer je bila vlasnik stana u ___ i njegov sin, tužilac u ovom postupku. Obzirom da je supruga nosioca stanarskog prava u vreme njegove smrti imala rešenu stambenu potrebu, pravilan je zaključak nižestepenih sudova da po odredbama člana 17. stav 2. tada važećeg Zakona o stambenim odnosima ("Službeni glasnik SRS" br. 88/81 sa kasnijim izmenama i dopunama), ona nije imala pravo da nastavi sa korišćenjem stana. Kako je u stanu u to vreme kao član porodičnog domaćinstva živio i tužilac kao sin nosioca stanarskog prava to on po pravnoj oceni nižestepenih sudova, u smislu odredbe člana 18. stav 1. istog propisa ima pravo da nastavi sa korišćenjem stana u svojstvu zakupca na

.....
neodređeno vreme.

Kako se ni ostalim navodima revizije ne dovodi u sumnju pravilnost pobijane presude, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu odredbe člana 393. ZPP.

Predsednik veća - sudija

Vladimir Tamaš, s.r.

Za tačnost otpravka

sd